

Въпрос: Какво е виновно едно дете, което се ражда с тежка болест?

Първо да кажем, че Бог не изпраща нито проблемни деца, нито злини. Нашата природа обаче е болна и много пъти това води болни последици. Ражда се едно болно дете и ние казваме: какво е виновно да се мъчи? Със сигурност, за нищо не е виновно. Но ние сме ли тези, които имаме право да го убием, за да не се мъчи? Тогава защо не убиваме останалите болни деца? Както правили спартяните и да запазим само здравите. И кой е критерият за здраве? Нима животът на един човек включва само настоящия живот? 70-тте години, които живее тук? Къде остава вечността на човека? Да, със сигурност, едно болно дете се измъчва за 70-80 години, но праведният Бог и благ Баща оправдава това дете вечно. И кой съм аз, който ще го лиша от вечното оправдание? Ако можехме да видим всички тези онеправдани и измъчени деца в царството Божие, тогава щяхме да разберем, че 70 години не са нищо в сравнение с вечното царство Божие. Но каквото и да стане, ние нямаме право да убиваме другия човек, трябва да разберем, че от момента, в който човек се ражда в света, ние имаме пълната отговорност за него, каквото и да стане.

Защо Бог допуска това?

Защото такова е естеството на нещата. Болестите не е влязла в живота от Бога, не Бог е донесъл болестта, смъртта или тлението, а ние ги вложихме в нашия живот. Нашето падение, прекъсването на връзката ни с Бога е донесло тлението в света, тоест първата причина, която е породила болестта, смъртта и тлението, не е Бог, а човек. Падението е довело до това, това са последиците от падението. Бог не иска да се раждат болни хора, не иска човек да умира, да се терзае, Бог не изпраща тези неща, не съдейства на злото, никога; злото обаче съществува, защото съществува от момента на падението и ще съществува до Второто Христово Пришествие. Това, което Бог прави, е че Той ни дава възможност и сила да претворим това зло в добро, болката във вечна радост, защото Бог не гледа човека само в неговите 50-70 години, а вечно. Трябва да се откъснем от разбирането, че Бог изпраща болести, болни деца, глад в света и други подобни неща. Той не участва в злините, които стават, защото в противен случай Той

щеше да бъде причината. Не можем да припишем на Бога причината за злото, защото Той не е причина за никое зло.

Дали Бог иска по този начин да ни накара да се покаем?

Добре, някой ще каже, не е ли могъл по друг начин да ни накара да се покаем , нима е нужно да ни вземе децата? Или ако това е свято семейство? Какво да стане? Има свети семейства, които имат много силна връзка с Църквата, но децата им умират или се разболяват.

Дали Бог прави това от любов към нас?

Е добре, тогава да не ни обича по този начин! Ако ни обича и децата ни се разболяват, кой е луд да обича Бога в този случай? За съжаление, всички тези въпроси, които с право задавате, ги има, защото в нас дълбоко е навлязло това убеждение, че зад злините стои Бог, тоест Бог ни изпраща злините. Трябва да разберем, че Бог не е причина за злото. Никога не е възможно Бог да убива децата ми. Ама какво да правиш с този бог? Не искам един бог, който убива хора, който праща болни деца! Нима Бог изпраща болни деца? Виждаш хора, които се раждат и не знаеш къде е кракът, къде е ръката, къде са очите. Виждал съм напълно обезобразени хора. Добре, Бог ли е искал да бъде така? Или защо това да става с другия, а не с мене? Или *за щастие, не съм аз* ! Нима Бог обича всички тези деца, които загиват и затова ги взема? А с останалите какво прави, не ги ли обича? Е, тогава да не ни обича! Или да ни обикне по-късно! Защо да ни обикне сега, нека ни обикне когато станем 70 годишни, защо да ме обикне сега, какво съм Му направил, за да ме погълне?

Разбирате ли, че този начин на разглеждане на тези неща поражда хулата срещу Бога? Добре, един простодушен човек ще го приеме, ще каже *такава била Божия воля, приемам го, свивам сърцето си и Бог така искал*
. Нещата обаче не са така, Бог не е причина на злото, никога. Нито съдейства на злото, Той не използва злото, за да направи добро. Не. Злото няма никаква връзка с Бога, Бог не съдейства на злото, не може да му съдейства, как аз не съдействам на един крадец или да хвана някой , който слага бомби и да му кажа:
виж, върви и сложи една бомба на онзи, за да се покае
! Или:
запали му автомобила или го ограби, за да се покае утре!

Не. Бог не съдейства на дявола. Смъртта е зло, болестта е зло, скръбта е зло, но Бог какво прави? Той ни дава сила да превърна в добро това зло, което наистина е зло и не го оневиняваме. Бог обаче не е причина и не съдейства на злото- трябва да разберем изключително добре това нещо, защото постоянно ще се сблъскваме с тези неща дали в нас, дали в други хора. Знаете ли какво означава да отидеш в един дом, където е починало дете и да кажеш:
Бог го обича и го взе
! Какво да ти каже другият човек?
Твоето защо не го взе, а взе моето?
И хайде, взел го е! Нужно ли беше да го размажат на асфалта? Да бъде изпепелено? Не можеше ли да го взе по по-добър начин? Нима беше нужно да стане на хиляди парчета? Каква е тази любов? Това любов ли е? Това е като змея, който яде по един човек на ден в приказките. Тоест едни бог-змей, който яде хора, не може да бъда Бог от Евангелието.

Кой определя участта на бедните и нещастни тези деца ? Ние се родихме в богата страна, а те в бедна, кой определи това?

Да. Кой определя. Във всеки случай не Бог, а човешката злина и затова всички имаме отговорност пред Бога. Човешката злина прави тези неща. Не Бог е определил богатството, бедността и неравенството между хората, защото в противен случай Бог е виновен. Не е ли така? – излиза, че Той е виновен, че съществуват тези неща и някой ще каже: *аз какво съм виновен! Родих се богат, имам си милионите, колите, е, какво съм виновен, че другият се е родил беден?! След като Бог ме е определил да бъда богат, тогава за какво да се занимавам с другия, който Той е определил да бъде беден*
? И ако се върнем в по-стари времена- някой се е родил чернокож, бил е роб и му казвали, за щастие, хора, които не православни:
виж, ти си чернокож, така създаден си от Бога, ти си бял и си така, ти си жълт и си така
. Кой е определил филетичните различия? Всички хора сме еднакви, но ние правим тези разделения, нашата злоба, грях, падение са направили всички тези неща, които съществуват около нас. Защото другите хора какви са, не са ли и те хора?

Бог ни призовава, тоест Той ни казва - виж, беден ли си? Оползотвори твоята бедност. Не започвай да роптаеш и да хулиш за това, че си беден. Оползотвори бедността по духовен начин, така че тя да ти помогне за вечността. Или - богат си, използвай богатството си в духовен аспект, за да живееш вечно до Бога. Бедният търпейки своята бедност, богатият разпореждайки се правилно със своето богатство, в противен случай и двамата ще си нанесат духовна вреда и вечно ще се отделят от Бога. Тоест трябва да разберем, че не съществува съдба, не съществуват неща, които са предварително начертани от Бога. Ние сме отговорни, защото, в противен случай, ако

Бог така ги е определил, тогава Той би бил причина. Тогава Той е виновен, че съществуват бедни и богати, слуги и господар

Бог не е ли всемогъщ? Не може ли да не допусне злото да идва?

Може, но не го прави, защото съществува пълната свобода на човека, която Бог никога не отхвърля и затова човек е отговорен за своите дела. Налице е злоупотреба на нашата свобода, която води до тези резултати. Цената за свободата е много скъпа за всички, но тя е най-великият дар към човека. Разбира се, Бог желае всички да пазят Божията воля, несъмнено, и когато казваме да бъде Божията воля, това означава, че ние свободно я приемаме и тя става нашата реална свобода.

Не съществуват случайни неща, както и не съществуват предначертани неща. Тоест Бог не е предначертал, че ти в еди-кой си ден и час ще отидеш на църква. Ти си поискал да отидеш. Значи, имаш пълната отговорност за своето дело. Бога им промисъл за целия свят, но не Бог предопределя ние какво ще правим. Аз нося отговорност за моите дела. Аз поисках да направя това нещо.

Също трябва да дадем право на Бога да се намеси, защото мога да кажа, че отказвам да Му дам право, имам свободата да Го отхвърля. Затова, ако Му предам свободно моя живот, Той ще ръководи моя живот и свобода, защото тя съществува в Божията воля, но аз нося пълна отговорност за моите дела. Ако всичко е предначертано, тогава каква отговорност носим? Ако Бог е предначертал да се разведа с жена ми , аз каква отговорност нося за това? Бог да не ми е предначертавал такова нещо!

Защо вземате такъв пример?

Добре, или е предначертал да стана монах, да стана митрополит, да стане клирик.

Случайно ли е?

Е защо не е предначертал това за тебе?

Мене? Откъде знаете? Нито за мене, нито за вас.

Тоест Бог е имал особена връзка с мене?

Ми по-скоро да!

. . . Не, сине мой. Аз сам избрах този път. Бог няма особени връзки с никого, Бог обича всички по същия начин, както обича мене, така обича тебе, и другия. Бог обича всички по същия начин, Той няма особени любов към някой. Аз избрах да водя този живот, да живея така, това е моя отговорност, аз отговарям за моите дела. Да, Бог помага, но това означава, че си положил своята свобода в Бога, ти си го избрал, но Той не може да дойде да ти отсече свободата и насила да те вкара в Църквата без ти да го искаш. Със сигурност Бог винаги помага и гледа сърцето на човека. . .

Превод от гръцки: Константин Константинов{jcomments off}